

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **P. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyněm,
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č. j. 3947/DS/2018,
JID 158924/2018/KUUK/Píš,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 10. 10. 2018, č. j. 3947/DS/2018, JID 158924/2018/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 3. 2018, č. j. MULNCJJ 22890/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků dle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dle ust. § 83 odst. 1 písm. i) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), za což mu dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 35 písm. b) a c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců. Současně mu podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Výše kvalifikovaného přestupku se žalobce měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 30. 11. 2017 v 13:28 hodin na silnici č. I/7 na obchvatu obce Sulec, ve směru jízdy od Prahy na Louny, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, registrační značky „X“, a nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/hod. Byla mu naměřena rychlost 157 km/h, po odečtení tolerance radaru $\pm 3 \%$ z naměřené rychlosti tedy 152 km/h, překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost o 62 km/h. Rovněž užil k jízdě vozidlo, jehož je provozovatelem, které nebylo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, jelikož nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření a stanicí technické kontroly, přičemž platnost vypršela dne 22. 7. 2017.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že vymezení místa spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí bylo vymezeno nedostatečně přesně, když ve výroku bylo uvedeno, že přestupek byl spáchán na silnici č. I/17 na obchvatu obce Sulec. Uvedené vymezení je dle žalobce nedostačující a vzbuzuje pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Dále žalobce konstatoval, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu, když nebylo užito jím navrhovaného důkazního prostředku (místní šetření) ke zjištění skutkového stavu věci.
3. Vedle toho žalobce namítal, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, když žalobce svým jednáním nikoho neohrozil a nenarušil veřejný zájem. V této souvislosti vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, přičemž materiální znaky přestupku byly naplněny porušením pravidel silničního provozu. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a zdůraznil, že při přesném zjištění místa spáchání přestupku by bylo zjištěno, že rychlost byla žalobci naměřena na přehledném rovném úseku komunikace mimo zástavbu, kde nešlo o zjevně nepřiměřenou rychlost vzhledem k ohrožení veřejného zájmu či osob. Závěrem žalobce uvedl, že přestupkovým jednáním měl být dotčen zájem na dodržování pravidel silničního provozu, avšak smyslem těchto pravidel je minimalizování ohrožení ostatních účastníků provozu, k čemuž jednáním žalobce nedošlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci, hodnotil jednání žalobce, uvedl, jaký zájem společnosti svým jednáním porušil a v jaké míře, tedy naplnění materiálního znaku přestupku. Konstatoval, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

formální znak přestupku byl jednáním žalobce naplněn, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost. K naplnění materiálního znaku přestupku podotkl, že v daném případě bylo zavinění žalobce naplněno a porušen byl zájem chráněný zákonem, jímž je v daném případě dodržování pravidel silničního provozu, konkrétně dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Dodal, že dohled nad dodržováním pravidel provozu na pozemních komunikacích provádí Policie ČR. Závěrem vyjádřil přesvědčení, že v řízení o přestupku bylo postupováno dle platných právních předpisů a skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn, a proto navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i právní zástupce žalovaného s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 1. 12. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 30. 11. 2017, výstup z rychloměru, fotodokumentace vozidla žalobce a jeho dokladů z místa přestupku a ověřovací list rychloměru. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 30. 11. 2017 v 13:28 hodin na silnici č. I/7 u obce Sulec při řízení motorového vozidla tovární značky Ford Mondeo BA7, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, když mu byla naměřena rychlost 157 km/h, po odečtu odchylky měření 152 km/h. Současně z předložených podkladů vyplynulo, že vozidlo žalobce nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku.
9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 26. 1. 2018 příkaz, proti němuž podal zmocněnec žalobce dne 1. 2. 2018 odpor. Dne 7. 3. 2018 se konalo ústní jednání bez účasti žalobce a jeho zmocněnce, z něhož se zmocněnec žalobce písemně omluvil. Dne 22. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání dne 9. 4. 2018. Dne 10. 10. 2018 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
11. Vzhledem ke skutečnosti, že žaloba obsahuje dvě skupiny námitek, zabýval se soud nejprve skupinou námitek týkající se vymezení místa spáchání přestupku. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
12. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezen spáchaný přestupek následujícím způsobem: „[d]ne 30.11.2017 ve 13:28 h byl hlídkou Policie ČR OSD Ústí nad Labem zjištěn, že při řízení vozidla tovární značky Ford Mondeo, registrační značky „X“ na silnici I. třídy č. 7, u obce Sulec, ve směru jízdy od Prahy na Louny překročil z nedbalosti nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla silničním laserovým rychloměrem LaserCam4 naměřena rychlost 157 km/h, po zohlednění ± 3 % byla rychlost 152 km/h, tj. překročil dovolenou rychlost o 62 km/h; dále řídil vozidlo, jehož je provozovatelem, které nebylo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, jelikož nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření a stanicí technické kontroly (platnost do 22.07.2017).“ Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec a řízení vozidla, které není technicky způsobilé, tak je nutno nepřisvědčit námitce žalobce, že když je přestupek takto vymezen, nebylo místo spáchání přestupku ve výroku dostatečně přesně vymezeno.
13. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na území mimo obec s rychlostním omezením 90 km/h, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Soud tedy výše uvedené žalobní námitce nepřisvědčil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).
14. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, mj. vyplynulo: „Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Nelze tedy souhlasit s argumentem stěžovatele, že překročení nejvyšší povolené rychlosti, byť o jediný kilometr, naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku. Zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutí. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy). Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.“

15. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V případě žalobce se neobjevily takové významné skutečnosti, které by vyloučily, aby jeho jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, pro které by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání by nemohlo být označeno za přestupek. Materiální stránka přestupku byla zjevně naplněna, když žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 62 km/h.
16. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu z pohledu uplatněných žalobních námitek dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
17. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc jeho právní zástupce je ani nepožadoval.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)